

EBDIS | We know books
Rick Yancey s-a născut pe 4 noiembrie 1962, la Miami, dar a crescut în Lakeland, Florida, alături de părinții săi adoptivi. A absolvit Roosevelt University și pentru o vreme a fost profesor de limba engleză și funcționar public. Din 2004 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând din 2001 până în prezent 15 romane și o carte de memorii. Cărțile sale s-au tradus în peste 20 de limbi și au obținut numeroase premii.

RICK YANCEY

ULTIMA STEA

Traducere din limba engleză și note
de Iulia Pomagă

youngart

Cuprins

I. Prima zi	29
II. Ziua a doua	75
III. Ziua a treia	161
IV. Ultima zi	251
Marble Falls	377

Fetița care putea să zboare

Cu mult timp în urmă, când avea zece ani, tatăl ei a ajuns într-o zi la planetariu cu un autobuz mare și galben.

Acolo, tavanul parcă a explodat deasupra lui, într-un milion de cioburi de lumină. A rămas cu gura căscată de uimire. Și-a încleștat degetelele de banca de lemn pe care stătea. Deasupra capului său se învârteau punctulețe de foc alb, la fel de pure ca ziua în care Pământul s-a ivit ca un bolovan negru și plin de semne, o planetă obișnuită orbitând o stea obișnuită într-o galaxie obișnuită într-un univers infinit.

Carul Mare. Orion. Ursa Mare. Bâzâitul monoton al vocii astronomului. Chipurile copiilor uitându-se în sus, cu gurile căscate, fără să clipească măcar. Și băiețelul care se simțea infimizezimal de mic sub imensitatea cerului artificial.

Nu avea să uite niciodată ziua aceea.

Peste ani, când fiica lui era foarte micuță, obișnuia să alerge spre el clătinându-se pe piciorușele ei durdulii, cu brațele ridicate și ochii sclipindu-i de veselie și de bucuria a ceea ce știa că urmează, strigând „Tati, tati, ridică-mă!“, și desfăcând larg degetelele grăsuțe, se întindea către el, se întindea către cer.

Și sărea, un salt neînfricat în gol, pentru că el nu era doar tatăl ei – el era *Tati*. O să o prindă, nu o s-o lase să cadă.

Striga: „Zbor, tati, zbor!“

Și se avânta în sus, zburând spre imensitatea nemărginită a cerului, cu brațele deschise pentru a îmbrățișa infinitul, cu capul pe spate, năpustindu-se către acel loc unde se întâlneau groaza și minunăția, exclamațiile ei exprimând bucuria de a fi liberă și ușoară ca o pană, de a se simți în siguranță în brațele lui, de a fi vie.

Cassiopeia.

Din acea zi la planetariu, la cincisprezece ani distanță de ziua în care ea urma să vină pe lume, el a știut cu siguranță care va fi numele pe care urma să-l dea fiicei sale.

1

„Voi sta cu tine“

Acesta este trupul meu.

În cea mai de jos sală a peșterii, preotul ridică ultima bucată de azimă pentru împărtășanie – i s-au terminat proviziile – spre formațiunile care-i amintesc de botul unui dragon încremenit în mijlocul unui urlet, excrescențe asemenea unor dinți, strălucind roșii și verzi în lumina lămpii.

Cataclismul sacrificiului divin în mâinile lui.

Luați și mâncați...

Apoi potirul cu ultimele picături de vin.

Beți dintru acesta toți...

Miezul nopții, sfârșit de noiembrie. În grotlele subterane, micul grup de supraviețuitori va sta la căldură, ascuns, cu suficiente provizii cât să le ajungă până în primăvară. În ultimele luni nu a mai murit nimeni de molimă. Se pare că ce a fost mai rău a trecut. Sunt în siguranță aici, în deplină siguranță.

Cu credință în dragostea și în mila Ta, mănânc Trupul Tău și beau Sângele Tău...

Șoaptele lui răsună în peșteră. Se agață de pereții netezi, alunecă de-a lungul trecătorii înguste spre sălile de mai sus, unde semenii lui refugiați s-au cufundat într-un somn agitat.

Să nu-mi fie spre osândă, ci întru curățirea minții și a trupului.

Nu mai e pâine, nu mai e vin. E ultima lui Împărtășanie.

Fie ca Trupul lui Cristos să-mi aducă viață veșnică.

Bucățița veche de pâine care i se înmoaie pe limbă.

Fie ca Sângele lui Cristos să-mi aducă viață veșnică.

Picăturile de vin acru care-i ard gâtul.

Dumnezeu în gura lui. Dumnezeu în stomacul lui gol.

Preotul lăcrimează.

Toarnă câteva picături de apă în potir. Îi tremură mâna. Bea din prețiosul sânge amestecat cu apă, și apoi șterge potirul cu purificatorul.

S-a terminat. Sacrificiul veșnic s-a săvârșit. Își șterge fața cu aceeași pânză pe care a folosit-o să curețe potirul. Lacrimile omului și sângele Domnului sunt de nedespărțit. Nimic nou.

Șterge și discul cu pâna, apoi pune purificatorul în potir și-l așază deoparte. Își ia stola verde de la gât, o împătorește cu grijă, o sărută. I-a plăcut pe deplin să fie preot. Oficierea Mesei i-a plăcut cel mai mult.

Gulerul preoțesc e umed de sudoare și lacrimi și-i stă larg în jurul gâtului: a slăbit șapte kilograme de când a lovit molima și de când și-a abandonat parohia pentru a călători mai bine de 150 de kilometri, îndreptându-se spre peșterile de la nord de Urbana. Pe parcursul drumului a adunat mulți adepți – peste cincizeci, deși treizeci și doi dintre ei au murit înainte să ajungă într-un loc sigur. În clipa morții, a rostit pentru fiecare cuvintele ritualului, catolici, protestanți sau evrei, nu conta: *Domnul să te ajute în dragostea și mila lui...* Apoi le-a trasat pe frunte o cruce cu degetul. *Domnul care te dezleagă de păcate să te mântuiască...*

Sângele care le curgea din ochi amestecat cu uleiul cu care le unsese el pleoapele. Fumul se ridica în șuvoaie

deasupra câmpiilor și se strecura în păduri și plana deasupra drumurilor ca gheața peste râurile leneșe în miez de iarnă. Incendii în Columbus. Incendii în Springfield și Dayton. În Huber Heights și London și Fairborn. În Franklin și Middletown și Xenia. Seara, luminile a o mie de focuri dădeau fumului o nuanță de portocaliu închis, iar cerul părea să coboare la doar trei centimetri deasupra capetelor. Preotul rățăcea prin ținuturile care ardeau mocnit cu o mână întinsă în față, în timp ce cu cealaltă își ținea o cârpă la nas și la gură, lacrimi de ciudă șiroindu-i pe față. Cruste de sânge sub unghiile rupte, sânge înclieat în liniile palmei și pe tălpile pantofilor. „Nu mai e mult“, îi încuraja pe cei care-l însoțeau. „Mergeți mai departe.“ La un moment dat, cineva l-a poreclit Părintele Moise, pentru că îi conducea din negura fumului și a focului către Pământul Făgăduit al „Celor Mai Pitorești Peșteri din Ohio!“.

Când au sosit, au fost întâmpinați de oameni care erau deja acolo. Preotul se aștepta la asta. O peșteră nu arde. Ploaia și zăpada nu pătrund înăuntru. Și cel mai bun lucru – este ușor de apărat. După bazele militare și clădirile guvernamentale, peșterile erau cele mai căutate destinații după Sosire.

S-au strâns provizii, apă și bunuri neperisabile, pături și pansamente, medicamente. Și, bineînțeles, arme, puști și pistoale și arme automate și multe cuțițe. Cei bolnavi au fost puși în carantină în centrul de primire de la suprafață. Zăceau în paturi de campanie așezate printre rafturile magazinului de suveniruri, iar preotul îi vizita în fiecare zi, stătea de vorbă cu ei, se ruga alături de ei, le asculta confesiunile, îi împărtășea, le șoptea lucrurile pe care voiau să le audă: „*Per sacrosancta humanae reparationis mysteria...* Prin sfintele taine ale mântuirii omului...“

Urmau să mai piară sute înainte ca moartea să ia sfârșit. Au săpat o groapă de trei metri lățime și nouă

metri adâncime la sud de centrul de primire ca să-i ardă. Focul mocnea zi și noapte, iar mirosul de carne arsă devenise atât de obișnuit, încât nici nu-l mai luau în seamă.

Acum e noiembrie, și în cea mai de jos sală a peșterii preotul se ridică în picioare. Nu e înalt, totuși, trebuie să se aplece ca să nu dea cu capul de tavan sau de dinții de piatră care răsar din cerul gurii dragonului.

„Mesa s-a sfârșit, mergi în pace.“

Lasă în urmă potirul și purificatorul, discul și stola. Sunt relicve acum, artefacte dintr-o epocă ce se transformă în trecut cu viteza luminii. „La început am fost locuitori ai peșterilor“, se gândește preotul în vreme ce urcă spre suprafață, „iar acum ne-am întors în peșteri“.

Chiar și cea mai lungă călătorie e un cerc, iar istoria se întoarce mereu în locul de unde a început. După cum scrie în Carte: „Căci pământ ești, și în pământ te vei întoarce.“

Iar preotul iese la suprafață asemenea unui scufundător care se înalță spre bolta cerească ce strălucește deasupra apei.

De-a lungul pasajului îngust care se clatină ușor între pereții umezi de piatră, podeaua e la fel de netedă ca un culoar de popice. Cu doar câteva luni în urmă, copiii veniți în excursii cu școala traversau pe aici mergând unul în spatele celuilalt, trecându-și degetele peste stânci, uitându-se în dreapta și-n stânga după monștri ascunși în crevasele întunecoase. Încă mai erau destul de mici cât să creadă în monștri.

Ca un leviatan, preotul se ridică din bezna adâncurilor.

Calea spre suprafață trece pe lângă Bârlogul Omului Peșterii și pe lângă Cristalul Regelui, ajunge apoi în Încăperea cea Mare, principala zonă de locuit a refugiaților, și, în cele din urmă, în Palatul Zeilor, partea lui preferată din peșteră, unde formațiunile cristaline strălucesc asemenea unor raze înghețate de lună, iar tavanul pare că se

ondulează ca valurile care se rostogolesc spre țârm. Aici, aproape de suprafață, aerul se rarefiază, devine mai uscat, și se simte izul de fum de la focurile care încă mai ard în lumea pe care au lăsat-o în urmă.

„Doamne, binecuvântează cenușa prin care arătăm că suntem țărăni.“

Frânturi de rugăciune îi trec prin minte. Fragmente de cântece. Litanii și bincuvântări și cuvinte de iertare: „Fie ca Domnul să-ți dăruiască iertare și pace, iar eu te dezleg de păcatele tale...“ Și din Biblie: „Am coborât până la temeliiile munților; zăvoarele pământului s-au închis în urma mea.“¹

Tămâie arzând în cădelniță. Razele calde ale soarelui de primăvară trecând prin sticla pătată. Scârțâitul stranelor duminica, asemenea carenei unui vas de demult navigând în largul mării. Trecerea măreață a anotimpurilor, calendarul după care își ghida viața încă din copilărie, Advent, Crăciun, Post, Paște. Știe că a iubit lucrurile pe care nu se cuvenea să le iubească, ritualurile și tradițiile, fastul și afectarea pentru care profanii acuzau Biserica. El adora forma, nu substanța, pâinea, nu trupul.

Asta nu-l făcea un preot rău. Era tăcut și umil și credincios chemării sale. Îi făcea plăcere să-i ajute pe oameni. Aceste săptămâni petrecute în peșteri au fost printre cele mai pline de mulțumire din viața lui. Suferința îl aduce pe Dumnezeu în căminul său natural, ieslea de groază și confuzie, durere și pierdere, unde s-a născut. „Pornește valul suferinței“, se gândește preotul, „și o să-I vezi chipul“.

Chiar în deschiderea de deasupra Palatului Zeilor stă o santinelă, silueta voinică i se profilează pe fundalul stelelor din spatele lui. Văzduhul a fost împrăștiat de un vânt rece din nord ce vestește apropierea iernii. Bărbatul

¹ Iona 2:6, Biblia catolică.

spălat pe mâini până ni s-a luat pielea. Cei mai mulți dintre noi au murit oricum.

Bărbatul cu pușca privește stelele de parcă s-ar aștepta să-și dea frâu liber de pe boltă și să se rostogolească pe Pământ. De ce n-ar face-o?

— Vecinii. Prietenii mei. Soția și copiii mei. Am știut că n-o să moară *cu toții*. Cum se putea să moară *cu toții*? Unii oameni o să se îmbolnăvească, dar majoritatea nu, și ceilalți se vor însănătoși, nu? Asta-i credința. Asta am crezut cu toții.

Bărbatul scoate din cizmă un cuțit mare și începe să-și curețe cu vârful lui mizeria de sub unghii.

— Asta-i credința: crești, te duci la școală. Îți găsești un serviciu. Te căsătorești. Întemeiezi o familie.

Termină de curățat unghiile de la o mână, câte o unghie pentru fiecare rit de trecere, apoi o ia de la capăt cu cealaltă.

— Copiii tăi cresc. Merg la școală. Își găsesc serviciu. Se căsătoresc. Întemeiază o familie.

Hârști. Hârști. Hârști. Hârști. Hârști. Își împinge șapca pe spate cu mâna în care ține cuțitul.

— N-am fost niciodată ceea ce s-ar numi o persoană religioasă. N-am mai văzut o biserică pe dinăuntru de douăzeci de ani. Dar știu ce e credința, părinte. Știu cum e să crezi în ceva. Luminile se sting, apoi se aprind. Apele inundă, apoi se retrag. Oamenii se îmbolnăvesc, apoi se fac bine. Viața merge mai departe. Asta e credința autentică, nu? Dacă arunci de-o parte toată bălmăjelile tale despre rai și iad, păcat și mântuire, rămâi cu asta. Chiar și cel mai afurisit ateu crede în asta. Viața merge mai departe.

— Da, spune preotul. Viața merge mai departe.

Santinela își dezvelește dinții într-un rânjel. Ațintește cuțitul spre pieptul preotului și mârâie:

— N-ai auzit niciun afurisit de cuvânt din ce ți-am spus. Vezi, de asta nu suport tagma ta. Aprindeți candelile și

șopâcăiți vrăjelile voastre în latină și vă rugați unui Dumnezeu care nu se arată, căruia nu-i pasă, sau e pur și simplu țicnit sau crud sau amândouă. Lumea arde și voi vă rugați la dobitocul care i-a dat foc sau care o lasă să ardă.

Preotul cel mărunțel și-a ridicat mâinile, mâinile care au sfințit pâinea și vinul, ca pentru a-i arăta omului că nu are nimic la el, că nu vrea să-i facă rău.

— Nu pretind că știu ce gândește Dumnezeu, spune preotul, lăsând mâinile jos.

Cu ochii la cuțit, citează din cartea lui Iov:

— „Da, am vorbit fără să le înțeleg, de minuni care sunt mai presus de mine și pe care nu le pricep.”¹

Bărbatul îl țintuiește cu privirea timp de câteva clipe foarte lungi și stânjenitoare, perfect încremenit, cu excepția fălcilor care încă mai mestecă la cocoloșul de gumă deja rămas fără niciun gust.

— O să fiu cinstit cu tine, părinte, spune el pe șleau. Îmi vine să te omor în momentul ăsta.

Preotul încuviințează posomorât din cap.

— Mă tem că asta se poate întâmpla. Când adevărul va ieși la iveală.

Îa cuțitul din mâna tremurătoare a bărbatului. Îi pune mâna pe umăr. Bărbatul tresare, dar nu se retrage.

— Ce e adevărul? șoptește bărbatul.

— Asta, spune preotul cel mărunțel și-i împlântă cuțitul adânc în piept.

Lama e foarte ascuțită – trece cu ușurință prin cămașa bărbatului, alunecând printre coaste, înainte să se afunde șapte centimetri în inimă.

Preotul îl trage pe bărbat spre el și-l sărută pe creștetul capului. „Domnul să-ți dăruiască iertare și pace.”

Se termină repede. Guma cade dintre buzele destinate ale bărbatului, iar preotul o ia și o aruncă în gura peșterii.

¹ Iov 42:3.

Îl lasă pe bărbat pe piatra rece de pe jos și se ridică în picioare. Cuțitul ud îi strălucește în mână. „Sângele legământului celui nou...”¹

Preotul se uită la fața omului mort și inima îi arde de furie și repulsie. Fața omului e hidoasă, insuportabil de grotescă. Acum nu mai trebuie să-și ascundă dezgustul.

Preotul mărunțel se întoarce în Încăperea Mare, urmând o cărare bătută de multe ori către încăperea principală, unde ceilalți se zvârcolesc și se răsucesc într-un somn agitat. Cu toții, în afară de Agatha, care stă sprijinită cu spatele de peretele din fund al încăperii; o femeie slăbuță, pierdută în haina căptușită cu blană pe care i-a împrumutat-o preotul mărunțel, cu părul ciufulit nespălat – un vârtej brunet cu fire cărunte. În ridurile de pe chipul ei trecut s-a cuibărit mizeria în jurul gurii demult rămase fără niciun dinte. Ochii îi sunt înfundați în orbite, iar pielea îi e lăsată.

„Aceasta este umanitatea“, se gândește preotul. „Așa arată.“

— Părinte, tu ești?

Vocea ei abia se aude, un chițăit de șoarece, un țipăt ascuțit de șobolan.

„Și aceasta e vocea umanității.“

— Da, Agatha. Eu sunt.

Femeia se uită cu ochii mișiți la masca pe care el o poartă din copilărie, ascunsă acum în întuneric.

— Nu pot să dorm, părinte. Vrei să stai puțin cu mine?

— Da, Agatha. Voi sta cu tine.

¹ Marcu 14:24.

Cară două câte două la suprafață rămășițele victimelor sale și le aruncă în groapă fără niciun ceremonial, după care coboară după o altă încărcătură. După Agatha, pe ceilalți i-a ucis în somn. Nu s-a trezit nimeni. Preotul a acționat în liniște, rapid, cu mâini ferme și sigure, singurul zgomot fiind cel al hainelor sfâșiate în clipa în care cuțitul intra în ei pătrunzându-le în piept, până când singura inimă care mai bătea a rămas a lui.

În zori începe să ningă. Rămâne o vreme afară, cu capul ridicat spre cerul gol și cenușiu. Zăpada i se așterne pe obraji palizi. Ultima lui iarnă pentru foarte mult timp de aici încolo: la echinox o să coboare capsula care o să-l ducă la nava-mamă, unde va aștepta exterminarea finală a infestării umane înfăptuită de cei pe care i-au antrenat special pentru asta. Odată ajuns la bordul navei, va privi de acolo, din pacea vidului, cum bombele lansate vor rade de pe suprafața Pământului toate orașele, curățând perfect orice vestigiu al civilizației umane. Apocalipsa așteptată de omenire încă din zorii conștiinței sale va sosi, în sfârșit – nu adusă de un Dumnezeu mâniat, ci cu indiferență și răceală, la fel cum preotul mărunțel și-a împlântat cuțitul în inimile victimelor sale.

Fulgii se topesc pe chipul lui ridicat. Mai sunt patru luni până la sfârșitul iernii. O sută douăzeci de zile până la căderea bombelor, apoi urmează dezlănțuirea celui de-Al